

[Waldorff]

Jeg mener, at man skubber ansvaret fra sig, når man siger: ja, men dette er et overenskomstansvar. Jeg kan på en vis måde være enig i, at selvfølgelig burde arbejdsgiverne betale, men sådan er det ikke, og sådan er styrkeforholdene ikke, og man ved udmærket godt både i regeringen og i de borgerlige partier, at det er der ikke styrke til at kæmpe igennem for de arbejdsgrupper, det handler om. Det kan heller ikke lade sig gøre i forhold til den måde, overenskomstforhandlingerne praktiseres på, for entreprenørerne kan simpelt hen konsekvent hele vejen igennem sige: nej, det vil vi ikke være med til, og så ryger det op og bliver centrale forhandlinger. Og skulle det endelig gå helt galt, så ved man, at man har muligheden for et regeringsindgreb. Arbejdsgiverne vil ikke gå med til det, og det ved partierne godt, og man ved godt, at dette vil ramme bygningsarbejderne.

Men jeg er glad for, at vi i det mindste fik den indrømmelse, at sådan kan det faktisk i en lang række tilfælde meget let komme til at gå. Så ved vi det.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Den indrømmelse fik hr. Waldorff ikke. I modsætning til hr. Waldorff har jeg tillid til, at man kan nå frem til overenskomster på dette felt.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Ordføreren vedrørende beslutningsforslag nr. B 45 angående ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v., fru Lilli Gyldenkilde, har ordet.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Hvor urimelige de dagpengeændringer, det borgerlige flertal har gennemført, er, skal jeg kort ridse op, fordi det er dem, der er anledningen til, at vi har fremsat vores forslag.

Vi har set, at havnearbejderne strejker, for de ved, hvad dette kommer til at koste dem. Det kommer til at koste dem den sociale tryghed, 10.000–15.000 kr. om året, og det er jo det, man skal have det en smule godt for. Der har lige været nævnt et eksempel heroppe. Hr. Waldorff nævnte et eksempel på en havnearbejder, som havde fremlagt sine lønsedler og sine dagpengesedler, så man kunne

se, hvad han egentlig havde i årsindtægt. Den var på 127.000 kr., og det er der altså nogle der synes er for meget, siden der skal skæres i det.

Så kan man stille det næste spørgsmål: hvad bliver det så for grupper, man tager fat i næste gang? Her er der tale om, at man tager fat i nogle grupper, som har en årsindtægt på omkring 100.000 kr. Nogle har noget mere, men de ligger i snit på 100.000 kr. Og det er med dagpenge, og det er med det arbejde, de har. Der findes masser af grupper, som har langt højere årsindtægt. Forskellen mellem dem og en havnearbejder er, at havnearbejderne måske bliver sendt hjem 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 dage på en måned. De andre har måske helårsarbejde undtagen de sidste 2 måneder af året, men sammenlagt har de en langt højere indtægt end havnearbejderne. Bliver det de næste, man tager fat i, når filosofien bag dette er, at man skal spare? Jeg spørger bare, og jeg advarer dem, der skulle finde på at lytte til denne debat, om, hvad der kan komme.

En anden gruppe, som allerede er nævnt, og som jeg også havde taget med, er slagteriarbejderne. De er ligesom landmændene helt uden skyld i, at vi har fået mund- og klovsyge. De bliver nu igen sendt hjem fra slagterierne til ledighed. Sidste gang de blev ramt – det er desværre ikke ret længe siden – fik de 70 kr. mere om dagen i dagpenge, end de får denne gang, og på månedsbasis betyder det altså, at slagteriarbejderne mister 1.400 kr., fordi han er blevet sendt hjem på grund af mund- og klovsygen. Det er der altså ingen der kan begribe en pind af uden for dette hus.

Jeg skal selvfølgelig ikke remse alle grupper op, for det tillader tiden ikke, men jeg skal fastholde, at ikke mindst deltidskvinder, piger i fiskeri- og fjerkræerhverv osv., rammes hårdt af de her regler, og de er end ikke med i de dispensationsregler, som flertallet, eller hvad det nu er, har besluttet at der skal være.

Bestemmelsen vedrørende vejrlig, hvor folk selv skal betale de første 3 dages ledighed, viser ligeledes det borgerlige flertals manglende forståelse ikke kun for lønarbejdernes, men også for de branchers problemer, der berøres af denne bestemmelse. For det første lader det sig ikke gøre at overenskomstdække det på bare nogle få måneder.